

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลธรรมดา ปี C

(วันที่ 3 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก ผู้รู้ท่านหนึ่งบอกว่า “ความจริงเป็นสิ่งไม่ตาย” แม้จะมีการฆ่ากันตายก็ร้อยศพเพื่อปกปิดมัน ความจริงจะยังคงอยู่ตลอดไปและไม่สามารถถูกลบล้างออกไปได้ จริงอยู่ ความจริงเป็นอมตะ ไม่มีวันดับสูญ แต่หลายครั้งมันสามารถนำความเจ็บปวดและขมขื่นใจมาให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องได้เหมือนกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งความจริงที่เกี่ยวกับความผิดพลาด ความบกพร่อง หรือปมด้อยของใครบางคน คนที่มีวุฒิภาวะเป็นผู้ใหญ่และมีความกล้าพอที่จะเผชิญหน้าและยอมรับความจริงเหล่านี้ถือว่าไซ่คดียิ่ง แต่บางคนกลัวที่จะเผชิญหน้ากับความจริงและพยายามหลบหลีกมัน เมื่อไม่สามารถยอมรับมันได้ ทางออกง่ายๆ ที่พวกเขาเลือกคือ ปฏิเสธความจริงนั้น ชาวเมืองนาซาเร็ธในพระวรสารวันนี้เป็นคนประเภทหลังนี้แหละ

ความรู้สึกร่วมกันของผู้มาร่วมชุมนุมที่ศาลาธรรมเมืองนาซาเร็ธวันนั้นมิทั้งชื่นชมและประหลาดใจ พวกเขาชื่นชมในปรีชาญาณและอำนาจพิเศษของพระองค์ แต่พวกเขาประหลาดใจว่าพระองค์ได้รับสองสิ่งนี้มาจากไหน อาจเป็นไปได้ว่าความคุ้นเคยปิดบังความเป็นพระเจ้าของพระองค์จากสายตาของพวกเขา พระเยซูเจ้าทรงเจริญเติบโตท่ามกลางพวกเขา พวกเขาเลยคิดว่ารู้จักพระองค์ดีแล้วว่าเป็นใคร ผลที่ตามมาคือพวกเขาไม่พร้อมที่จะยอมรับว่าพระองค์เป็นบุคคลที่ยิ่งใหญ่กว่าที่พวกเขาคิดและรู้จัก เมื่อเป็นเช่นนี้ พระเยซูเจ้าจึงตรัสกับพวกเขาว่า **“ไม่มีประกาศกคนใดได้รับการต้อนรับอย่างดีในบ้านเมืองของตน”** (ลก 4:24) และเพื่อขยายความคำพูดนี้พระองค์ทรงหยิบยกเอาเรื่องราวของประกาศกเอลีอาห์และเอลีซามาเป็นตัวอย่าง

พระเจ้าทรงส่งประกาศกเอลีอาห์ไปช่วยหญิงม่ายต่างศาสนาคนหนึ่งในเมืองศาราเฟทซึ่งอยู่ในเขตไซดอนในช่วงเวลาที่เกิดกันดารอาหารเนื่องจากฝนไม่ตกเป็นเวลาสามปีหกเดือน ทำไมพระเจ้าจึงส่งประกาศกท่านนี้ไปหานาง ทั้งๆ ที่มีหญิงม่ายชาวยิวมากมายที่อยู่ในสถานการณ์เดียวกัน คล้ายๆ กันมีคนโรคเรื้อนมากมายในอิสราเอล แต่ประกาศกเอลีอาห์รักษาเพียงนางอามาน ข้าราชกรชั้นสูงคนหนึ่งชาวซีเรียให้หายจากโรคร้ายนี้ ทั้งๆ ที่ชาวซีเรียเป็นศัตรูของชาวอิสราเอลแน่นอน สำหรับชาวยิวการเล่าสองเรื่องนี้เป็นกรรณียุและแทงใจดำพวกเขาอย่างรุนแรง พวกเขายอมรับไม่ได้ที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเป็นนัยว่าพระเจ้าทรงรักคนต่างศาสนาและศัตรูของพวกเขามากกว่าพวกเขาซึ่งเป็นประชากรที่ได้รับการเลือกสรรเป็นพิเศษ อันที่จริง คำพูดของพระเยซูเจ้าไม่ได้เป็นการข่มขู่พวกเขาเลย พระองค์พูดไปตามสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงเท่านั้น แต่ชาวนาซาเร็ธรับความจริงนี้ไม่ได้และปฏิเสธความจริงที่ขมขื่นนี้เสีย ความชื่นชมและความประหลาดใจจึงกลับกลายเป็นความเคียดแค้นชิงชัง ซึ่งส่งผลให้พวกเขาต้องการผลักพระองค์ตกลงไปจากหน้าผาของเนินเขาที่เมืองตั้งอยู่

นักบุญลูกาเล่าให้เราฟังต่อไปว่า **“แต่พระองค์ทรงดำเนินฝ่ากลุ่มคนเหล่านั้น แล้วเสด็จจากไป”** (ลก 4:30) พระเยซูเจ้าทรงเดินไปจากชีวิตของพวกเขา นี่เป็นถ้อยคำที่น่าสะพรึงกลัวอันหนึ่ง ขออย่าให้เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นกับชีวิต

ของเรา ขออย่าให้พระเยซูเจ้าทรงดำเนินฝ่าพวกเราไป ขออย่าให้เราไม่ตระหนักว่าพระองค์กำลังประทับอยู่ที่ท่ามกลางเรา ในผู้คนที่อยู่รอบข้างเรา ขออย่าให้เราปฏิเสธพระองค์ แล้วพระองค์ต้องจำใจจากเราไป แน่نون ถ้าเป็นเช่นนั้น คงไม่ใช่พระองค์ที่ทรงละทิ้งเราไป แต่เป็นเราต่างหากที่จะปฏิเสธพระองค์เหมือนที่ชาวนาซาเร็ธได้ทำกับพระองค์

ในฐานะศิษย์ของพระเยซูเจ้า สิ่งหนึ่งที่เราควรตระหนักอยู่เสมอคือวิถีทางของพระเจ้าแตกต่างจากวิถีทางของเรา และบ่อยครั้งเราไม่สามารถเข้าใจเหตุผลทั้งหมดว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกกระทำสิ่งต่างๆ อย่างนั้น บางคนอาจสงสัยว่าทำไมพระเจ้าทรงเลือกชาวอิสราเอลเป็นประชากรของพระองค์ ทั้งๆ ที่ในสมัยนั้นมีประเทศมหาอำนาจมากมายที่อยู่รายรอบชนชาตินี้? หรือว่าทำไมพระบุตรของพระเจ้าจึงทรงเลือกบังเกิดมาในโลกนี้ในสภาพที่ยากจนและขัดสน? ทำไมพระองค์ไม่ทรงเลือกบังเกิดในพระราชวังในฐานะโอรสของกษัตริย์องค์ใดองค์หนึ่ง? หรือว่าทำไมพระเยซูเจ้าทรงเลือกคนที่มีการศึกษาต่ำและฐานะยากจนเป็นอัครสาวกของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น บางคนอยู่ในกลุ่มคนบาปด้วย? ทำไมพระองค์ไม่ทรงเลือกบรรดาธรรมจารย์หรือชาวฟาริสีที่มีการศึกษาสูงซึ่งหลายคนได้ติดตามพระองค์ด้วยเหมือนกัน? หรือว่าทำไมพระเจ้าทรงปล่อยคนชั่ว คนโกงบ้านโกงเมือง และคนที่ชอบเอาวัดเอาเปรียบคนอื่นลอยนวลเต็มบ้านเต็มเมืองอยู่ในปัจจุบันนี้? ทำไมพระองค์ไม่ทรงใช้อำนาจจัดพวกนี้ให้หมดสิ้นจากโลกนี้ไปเลย โลกของเราจะได้น่าอยู่มากยิ่งขึ้น? พอลคิดว่าเหตุผลประการหนึ่งที่เราพอเข้าใจได้คือ การแสดงอำนาจและความยิ่งใหญ่ที่ช่องว่างสำหรับความเชื่อ้อยมาก ความเชื่อเรียกร้องความมั่นใจในความรักและการนำทางของพระเจ้า แม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่ดำเนินไปอย่างที่เราคิดหรือคาดหวังไว้

พี่น้องที่รัก พระเจ้าทรงปรารถนาให้เรายอมรับถ้อยคำมนุษย์ที่เรียบง่ายที่ได้รับบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ในฐานะพระวาจาของพระเจ้าที่ได้รับการดลใจจากพระจิตเจ้า พระองค์ทรงต้องการให้เรามองเห็นความเป็นจริงของศีลมหาสนิทผ่านทางรูปรากฏภายนอกของปังและเหล้าองุ่นซึ่งเป็นผลผลิตธรรมชาติที่มาจากน้ำพักน้ำแรงของมนุษย์ และในวันนี้พระองค์ทรงปรารถนาให้เรายอมรับว่า จริงๆ แล้ว พระเยซูเจ้า **“ลูกของโยเซฟ”** (ลก 4:22) เป็นพระบุตรของพระเจ้าและพระเมสสิยาห์ที่มวลมนุษย์เฝ้ารอคอยเป็นเวลานานแสนนาน ผู้ที่มีความเชื่อเท่านั้นจึงจะสามารถมองเห็นและยอมรับความจริงเหล่านี้ได้ ความเชื่อเป็นพระพรพิเศษจากพระเจ้าที่เราได้รับแบบเปล่าๆ ซึ่งเราสามารถยอมรับหรือปฏิเสธก็ได้ อย่างไรก็ตาม ความเชื่อเป็นเอกลักษณ์อันหนึ่งของผู้ที่มีความเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและวิถีทางของพระองค์ ไม่ใช่ต่อวิถีทางของตนเอง ถ้าเราเชื่อในพระเจ้าและยอมรับในความแตกต่างของวิถีทางของพระองค์ จะไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเราอีกต่อไปที่จะมองเห็น **“พระบุตรของพระเจ้า”** ในรูปของ **“ลูกข้างไม้”** จนๆ คนหนึ่ง เพราะทุกสิ่งเป็นไปได้เสมอสำหรับพระเจ้า

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน